

מהר המלט משמה

תגובה קצרה ומתומצתת

אחר ששב בשנת תשע"ח הפולמוס אודות שיער הפאות המגיע מהודו, ואחר שישבו שוב גדולי ישראל על מדוכה זו, ושלחו את שלוחם שוב, והסיקו כולם לאסור את השיער מהודו, קם אחד מרכסים בשם רב יואל שילה, וכתב חוברת בשם "הכצעקתה", בה הוא מנסה לערער על פסקם של גדולי ישראל גם בכך שהוא מפקפק על המסקנה ההלכתית שלהם, וגם ע"י עירעור המציאות.

ומכיון שהוא האריך בדבריו רבות ושנה כל פרט בחוברת שלו מספר פעמים ללא תוספת, ניסינו לסכם פה את כל דבריו הארוכים בקצרה ממש.

ראשית יש לציין שבכל העובדות שאינם נוגעות למעשה נכתב שם בדותות רבות מאוד, הן במציאות בהודו שם, הן בנושא ההיסטורי בדעת הרבנים והשתלשלות הענינים, הן בהעמסה וסירבול נוראי בענין התרגומים והשפות שלהם, וצורת הצגת השאלה והבנת 'עומק' דבריהם הנשגבים, והן בכללים הנשגבים מי ראוי לפי רוחב דעתו להיות עד נטול נגיעות ומי לא, (ומי נקרא "דייקן מופלג" ומי נקרא "עדות חפוז", ומי הוגדר בפני גדולי ישראל כ"מומחה הגדול ביותר להינדו", ומי היה רק פעם דייקן מופלג וכיום לא, וממתי פוקעת נאמנות העד, וממתי זה מוגדר שהעד מביע דעה ומתי זה רק עדות 'ניטרלית', וכן למי מגדולי ישראל יש זכות לפסוק בסוגיא זו הן מבחינת נגיעות, והן מבחינת כשרונו לחקור עדים בצורה הנכונה. ולהבדיל, פילפל הרבה איזה כומר הוא 'אמיתי' ו'יודע' ו'מבין', ואיזה "מפגין בורות" לרוחב דעתו.) והן בהצגת ה'סתירות' בעדויות השליחים בינם לבין עצמם (שאחר ששם לילות כימים ודייק בדבריהם ומצא סתירות 'חמורות ביותר' בעוקצי תאנים כפי שיראה הקורא הישר...), והן בהצגתו את 'כת האוסרים' כ'זיפנים' (ע"י כל מיני הצגת חוסר דיוק בתרגומים - לרוחב דעתו, ודיוקים וניחושים והשערות על נאמנות התמונות ועוד קטנוניות כאלה ואחרות, שהמכנה המשותף שבהם הוא שכולם הם דברים שוליים שאינם נוגעים לגוף הענין בשום צורה ודרך אפשרית.) ומסקנתו היא שאם הם 'נתפסו' ב'זיפנים' אז כבר לא צריך לענות על שום דבר, וממילא הכל מותר... אולם מכיון שאין עסקינו בהתנצחויות קטנוניות, וגם לא בוויכוחים מה היתה דעת כל אחד מגדולי ישראל בעבר מידי שנה בשנה, ואם היה מי שחזר בו ומתי, וגם אם נרצה לשבת ולהוכיח ולהפריך את כל הגיגיו - יכלה הזמן והם לא יכלו (ובפרט שהוא כמעין שאינו פוסק ברחבי הפורומים הפורקימיים, ומחדש מציאויות חדשות בכל יום, עד שבאיזה שהוא שלב הוא ביקש שלא יתקפו אותו על מה שהוא כותב בפורומים, כי הוא לא תמיד מדייק כל צרכו) - לכן הגבנו פה רק על הדברים הנוגעים למעשה מבחינה הלכתית בלבד.

א. האריך בבדותות רבות בהשתלשלות טעמי התגלחת, ומתי הומצא כל טעם לרוחב דעתו ובקיאותו המופלאה בכל ספרי הע"ז (עד שהגיע לדרגה שיכול לומר גם מה לא כתוב שם...) ומי המציא כל טעם מטעמי התגלחת, ומהי רמת יחס הממציא לבעלות הטמפל (האם הוא רק מהאחרים על הניהול, והאם זה הניהול הטכני או הרוחני, או שזה מה'כתבים היוצאים מהמקדש', או שזה מגבוה מעל גבוה ממש כלומר מ'ספרי דת' המקוריים ממש ממש **אמת לאמיתה של בדותה**.) ומה האינטרס של ממציא הטעם הזה בדיוק. ולסיכום העלה בדמיונו כמה שלבים של התפתחות הטעמים על התגלחת בהודו: א. הסרת הטומאה. ב. שבירת האגו והכנעה לאליל (או בנוסח שונה: מסירת היופי לאליל ע"מ לבוא לפניו עלוב ומושפל). ג. נדר ע"מ לקבל טובה מהאליל. ד. חיקוי למעשה השלמת קרחת של האליל או החזרת חובותיו של האליל שהתחייב בעבר. והוכיח גם שהתגלחת נמצאת ברשימת ה'נדירים' שלהם ולא ברשימת ה'עבודות' שלהם. אבל הוא מודה שכיום כולם אומרים את הטעמים ה-ב',ג',ד', וכמעט לא שומעים את הטעם של הסרת הטומאה.

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

מבחינה הלכתית כל דבר הנעשה לרצון האליל ויש בו שבירה, גם אם הוא למלאת נדר או התבטלות והכנעה או מכל טעם אחר שלא יהיה - הדבר נאסר מדין תקרובת ע"ז, וכ"ש אם יש כאן גם נתינה לאליל עבור השלמת קרחתו או תשלום חובותיו. לכן אין טעם להתווכח האם הנתונים שהביא נכונים.

ב. הביא כדבר פשוט שעבודה שנאסרת רק מחמת דמיון לשחיטה, אינה נאסרת אלא בפני האליל. ומכיוון שפה אפילו שהם עושים את זה אך ורק בפני ה"צלם" שזה בד"כ תמונה גדולה ומקושטת של האליל, אולם לטענתו אין צלם/אליל זה שהם עושים זאת בפניו - נעבד, אלא רק האליל ש'לפני ולפנים' הוא נעבד וכן בשאר מקומות כגון דא, אבל צלמים/אלילים אלו שבבית התגלחת הם רק "תמונות נוי" או לשמירה. ועל אף שהוא מודה שבטקס חנוכת המקום הם כן עובדים את הצלמים/"תמונות נוי" המונחות שם ומקריבים לפניהם קוקוס ופירות וקטורת ועוד. אולם מכיוון שהם לא עובדים אותם בתמידות כל הזמן - אין זה נקרא בפניה. וכן הוסיף בגאונות מופלאה ראה חותכת לדבריו שהם "חולפים על פניה בשוויון נפש ללא השתחויה וללא גינוני כבוד".

מבחינה הלכתית אין זה נכון כלל שצריך בפניה, והארכנו בזה במקומות רבים, אולם מכיוון שבמציאות ההודים מקפידים לעשות זאת אך ורק בפני האליל/הצלם בחדרי התגלחת אין טעם לשנות אריכות זו שוב פה, ובעיני ההודים גם התגלחת בקומת גלריה - קומה ב', גם נקראת בפניה מאחר שהמחיצות נמוכות מאד ופתוחה לגמרי לקומה א' שם נמצא האליל/הצלם, ובקומה ג' שאינה פתוחה לאולם למטה הם אכן שמים אליל/צלם נוסף.

ומה שהוא טוען שאין ה"צלמים" שם נעבדים כל הזמן ולכן מכנה אותם "תמונות נוי" אלו דברי רוח שאין טעם לענות עליהם שכביכול יש דין שהאליל יעבד כל הזמן ובתמידות... חוץ מזה שגם במציאות הם עובדים כל הזמן תמונות אלו בעבודות נוספות חוץ מעבודת התגלחת, ובד"כ יש לאליל/לצלם הגדול שבחדר התגלחת שולחן או מדף עם נרות או פירות וירקות וכו' (וישנם תמונות והסרטים רבות של קטורת, נרות דולקים, פרחים, פירות וירקות ושאר מרעין בישין המונחים על השולחן לפני הצלמים שבחדרי התגלחת, ניתן לקבלם בפניה למערכת) וכך גם ענו כל ההודים שנשאלו על כך גם לשיטתו, שכל תמונה וכל דמות שאצלם - נעבדת, ויש לה מ'השראת האליל' בעצמו, ופלא עצום לשיטתו איך לא מצאו תמונות נוי יפות יותר, ותמיד יש רק את תמונת האליל בלבד...

ויש לדעת שכעת לאחר שהפיצו את "הכצעקתה" אצל הרבנים הם מפרסמים בפורומים שונים שיש בתי תגלחת שאין בהם אפילו "תמונות נוי" אלו (שהם צלמים כמובן) וכראיה לכך הם מראים תמונות של קומת הגלריה הפתוחה לקומה א' כשהיא ריקה מאדם ששם כפי שכתבנו לדבריהם אין צורך בצלם נוסף, וזה לאא"ה כדוגמת עזרת נשים בבית כנסת שאין שם היכל נוסף, וכן הרשיעו לעשות להפיץ תמונות שחתכו מתוך וידאו של חדר תגלחת כשבוידאו המקורי רואים שיש בו צלם (ניתן לקבלו מאיתנו) ולהציג תמונות מתוך הוידאו רק מהזוויות שלא ניתן לראות בהם את הצלם, ולכתוב שאין בחדר זה צלם כלל... וכתבו שיש עוד הרבה כאלו... כאילו שמתוך תמונה מזוית אחת אפשר להוכיח שאין שום צלם.

מכל מקום עיקר הענין הוא שלא צריכים את זה כלל כדי לעשות תקרובת עבודה זרה, וכל האריכות בזה אינו נצרך.

ג. הביא כדבר פשוט שהקובע את דרך עבודתם היא רק ספריהם, ואפי' שכל העובדים בפועל חושבים ומאמינים אחרת מספריהם - אין בכחם לחדש פרט בעבודת האליל, אלא צריך ייחוס מיוחד וכוונה עמוקה ומיוחדת בשביל להמציא עבודות לע"ז, וללא זה אין בכח עבודתם לאסור את השיער.

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

הטוען כך הרי הוא מודה בע"ז, שכאילו יש שם חלק אמת וחלק שקר... [ועי' רמב"ם בתחילת הלכות ע"ז כיצד היתה השתלשלות הע"ז בעולם, שכמובן הכל טעות ע"ג שקר, ושקר ע"ג טעות], ופשוט שהולכים אחרי כוונת העובדים עצמם בלבד ואין שום נפק"מ מה כתוב בספריהם הקדומים או החדשים או מה היו כוונות העובדים ע"ז זו בעבר.

אולם גם לשיטתו שצריך ייחוס כדי לחדש פרט בעבודת האליל, הרי הכמרים כיום כולם כאחד אומרים כן וגם הוא מודה בזה, אלא שלטענתו זה לא נמצא בספריהם הקדומים ביותר אלא רק בספריהם החדשים, (ועל אף שהראנו כמה וכמה מקורות קדומים מאוד מספריהם בזה, אולם לטענתו אין מפורט שם כל הפרטים המלאים של כל הטעמים בתגלחת, לכן בחר לו מה שבחר. אך מכיוון שאין נפק"מ בכל זה כנ"ל - אין טעם להאריך בזה.)

ד. חזר שוב ושוב על ה'טענה' הניצחת ש'כת האוסרים' (כמו הגרי"ש אלישיב זצ"ל, הגרא"ד דונר שליט"א ושאר גדו"י) כל מטרתם להוריד את הפאה לנשים מהראש והם רק 'תופסים טרמפ' על סוגיא זו. וע"פ גאונות זו הוא דוחה את כל הסוגיא כלאחר יד בטענת 'חוסר נאמנות' ו'שקרים'.

ראשית על זה אמרו חז"ל ש"כל הפוסל פסול, ובמומו פוסל", שכן הוא כבר כתב חוברת שלמה בשם "ותשקוט הארץ" בו הוא מאריך להתנצח מסברא עם החת"ס היעב"ץ המהרי"ל דיסקין ושאר כל הפוסקים האוסרים את הפאה, ועי"ש באורך, כך שהדברים מעידים בעצמם.

אולם לגופו של ענין, ראשית, מעולם לא היה מי שאמר בנושא זה קבלו דעתי ועדותי, אלא כיום ניתן לברר את הדברים לבד וניתן להשיג בקל תיעוד של מעשה התגלחת ושל אמונתם וסיכום הסוגיא בצורה פשוטה וברורה ולראות כמה צדקו דבריהם של גדו"י, כך שאין פה ענין של נאמנות כלל, אלא כל אחד יבדוק בעצמו (דלא כפי שהלה כותב וחוזר כל הזמן שהדברים סבוכים מאוד מאוד מאוד, ומעמיס עשרות תנאים ותתי תנאים למומחיות האדירה הנצרכת לבירור העניין, שלפי רוחב דעתו העצומה זכה לה רק אחד ויחיד, וכמובן שרמת מומחיותו של העד תלויה אך ורק ב-מהי מסקנתו, וד"ל.) וביותר שלא מצינו טענה מעין זו בכל הספרות התורנית, שלאדם החשוד על אינטרס שיקיימו מצווה אחת - אינו נאמן בדבריו עוד על נושא זה...

וזה חוץ מהשקר הגס בנידון עצמו, שכן לדוגמא הראב"ד הגר"מ שטרנבוך שליט"א כתב באריכות רבה על היתר הפאה מצד צניעות, ולמרות זאת הוא הראשון שעורר על איסור תקרובת ע"ז בפאות בשנת תש"ל וחזר שוב בשנת תשס"ד ושוב בשנת תשע"ח.

ה. הרבה להתפלסף באיזה דרגה בדת בדיוק מוגדרים המגלחים לשיטתם, ובאיזה דרגה הם אליביא ד'אמת'. איזה בגדים הם לובשים. וכן כמה כוונתם 'לשמה' וכמה לשם הכסף, ובאיזה תנוחה הם יושבים, ובאיזה תנוחה הם מושיבים את המתגלחים. והיכן בדיוק הידיים שלהם מונחות, ומדוע. ומדוע לא נמצא מי שמהדר לקיים 'מצווה בו יותר מבשלוחו', ועוד כהנה וכהנה דברי קטנוניות רבים.

מבחינה הלכתית אין שום צורך שהעובד או המגלח יהיו באיזו דרגה כלשהיא או ילבשו איזה בגד או יעמדו באיזו תנוחה וכו', אלא רק צריך שיעשו את זה במחשבה שזהו רצון האליל. וגם אם מקבל על זה כסף - אינו מגרע ב'לשמה'. ולמעשה גם הוא מודה בזה שהם גם מכוונים לעשות זאת לרצון האליל. (ומה שהביא טענת קינטור מכך שהטמפלים בארה"ב שתרבות המערב חדרה בהם שולחים את העובדים לספר המקומי, אלו דברי הבל, ואין דנין אפשר משאי אפשר, חוץ ממה שגם באותו מקום עוד לפני ששולחים לספר המקומי, מהדרין לחתוך שלש צדדים של הראש שם בטמפל, ורק אח"כ משלימים אצל הספר המקומי) ותו לא מידי.

ו. חזר שוב ושוב על הרשב"א שכותב גבי "קדושת דמים" לאליל שאינו נקרא תקרובת, כיון שלא נותן את ממשו אלא את שווי.

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

- א. הרשב"א מדבר רק כאשר אין לאליל שום ענין בחפץ עצמו, ושווה בעיניו שווה כסף כסף, אולם אם האליל דורש משהו מסוים כגון בשר או שיער - על אף שהוא מוכרו אח"כ - הדבר נאסר כיון שיש לו ענין בחפץ עצמו, ועי' הרחבה בביאור דברי הרשב"א בוילאו למצוא הפתח חלק ב'.
- ב. בנידון דידן, גם הוא מודה שהיו שורפים או זורקים לנהר הטמא או לפח את השיער עד לפני כמה שנים, כלומר שאין תכלית נתינת השיער לצורך שוויו אלא לצורך נתינת השיער בעצמו לאליל והשיער לא היה נמכר בשביל דמיו. (ודבר מענין הוא שברצותו הוא מעדיף את ספריהם הישנים על פני החדשים, כגון לגבי הכוונה שלהם בתגלחת שלשיטתו בספרים הישנים שלהם כתוב שזה הסרת טומאה והחליט שבהכרח רק טעם זה הקובע ומבטל כל הטעמים שאומרים בפירוש שנכתבו בספריהם. וברצותו הוא מעדיף את הספרים החדשים שלהם על פני הישנים, כגון במכירת השיער שגם לשיטתו רק לאחרונה התחילו למכור את השיער וכאן פתאום טעם חדש זה הוא המדד להבין עבודתם. ורק הוא ה'סכינא חריפא' שידוע מהו ה'אמת האמיתית' בהבלי הע"ז, ומהי האמת השקריה...)
- ז. האריך רבות לומר שכל עוד מטרת התגלחת היא ה'התקרחות' כפי שבדה מליבו - אי"ז תקרובת, והתפלסף בבורות גדולה בתרגום אותה המילה שהם מכנים את עבודת התגלחת. והוסיף גם שאכן האליל אוהב את הסרת השיער היינו ההתקרחות, וכן האליל אוהב את השיער עצמו (או מחמת אותו סיפור של הקרחת, או להחזיר חובו לאלילה), אבל משום מה ברור לו כשמש - שאין האליל אוהב את עצם מעשה התגלחת כלל וכלל.
- א. ע"פ הגדרת ההלכה, גם אם מטרת התגלחת היא ההתקרחות כל זמן שמעשה זה נעשה לרצון האליל - הרי הדבר נעשה תקרובת. והארכנו בזה במקומות רבים.
- ב. במציאות לשטותם הם מאמינים שהאליל רוצה בעצם התגלחת והקרבת השיער ופשוט שהיו תקרובת וראיה לכך השלט בכניסה שקיים שם חמישים שנה כתוב בו "מקום להקרבת למסירת שיער ללורד..". (ומה שכתב שהעיקר זה ההתקרחות, ומצידם די גם אם זה היה קורה לבד מהשמש, מבחינה מציאותית זוהי הטעיה חמורה, שכן יש להם הרבה 'הלכות' וכללים בעצם מעשה התגלחת, לדוגמא - לטענתם הם אומרים או חושבים את שם האליל בזמן התגלחת, וכן הם עושים זאת דווקא בסכין, ודווקא בסדר מסוים כגון מימין לשמאל וכדו', וכן הנשים מגדלות את השיער כל ימיהם בשביל לגלחו, ואם מטרתן ההתקרחות בלבד מה להן לגדלו בשביל לגלחו...).
- ג. ואליבא דהילכתא זה לבד מה שמבין עובדי הע"ז יש הרבה שאומרים מפורשות שהאליל אוהב שיער, והוא מקבל את זה בעצם מעשה התגלחת, וכל המעשיות והאגדות על קרחת האליל וחובותיו ושאר הבליהם מעידים כולם שמטרתם היא לתת לאליל את השיער (בעיקר את המובן הרוחני שלו, ולא את הכסף! שכן היו שורפים או זורקים אח"כ את השיער עד לפני כמה עשרות שנים כדלקמן), ולא רק התקרחות - כדבריו, זה מספיק כדי לעשות את השיער תקרובת מהודרת. אך כאמור כל דבריו מיותרים לגמרי ואף עמוסים הרבה בשגיאות ושקרים בשוגג ובמזיד, ומכיון שאינם נפק"מ כלל אין צורך להתעסק בהם.
- ח. האריך רבות לחקור האם מה שהרבה מהם מכניסים את השיער בהונדי שלפני האליל הוא ע"פ חוקיהם או בהתנגדות חוקיהם, והאם ע"פ חוקיהם מכניסים הרבה שערות או רק שיער אחת, והאם ההונדי הזה הוא ממש ממש ממש לפני האליל או רק סמוך לו, ומהי כוונתם העמוקה של המכניסים לתוכו את השיער, ואיזה דברים נוספים הם שמים בתוכו כקרבן, ובזה תלה את כל הענין האם זה תקרובת או לא.
- ע"פ ההלכה התקרובת נעשית בחיתוך בלבד, בלי שום צורך להכניס לפניה שום דבר, כדלעיל, לבד ממה שכבר כתבנו שדבר שנעשה בפועל ע"י המון העם הוא זה שמגדיר את דרך עבודתה, ולא דווקא ספריהם הישנים המקוריים וה'אמיתיים' כפי דמיונו.
- ט. עוד האריך רבות בענין ההונדי שבאולמות התגלחת, ומהי רמת ה'קדושתו' המדוייקת, ואיזה שם הוא בחר לקרוא לו ולתרגם אותו. ומכיון שלפי דעתו אין בכלי זה קדושה, נמצא שהם לא שמים את השיער במקום מיוחד בשביל האליל, ולכן אין זה תקרובת.

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

ע"פ ההלכה כיון שנעשה בחפץ שבירה או בנידון דידן חיתוך, אין שום צורך לעשות בו עוד מעשה או להניח אותו באיזה שהוא מקום או להקריבו לאליל, וגם אם זרקו אותו לאשפה מיד - החפץ כבר נאסר במעשה החיתוך.

אמנם גם אם נמציא שצריך לתת השיער לאליל, מאחר שלפי אמונתם כל חדר התגלחת נחשב "בפני האליל" ולא רק שמעשה השבירה היה בפני האליל, אלא הם מאמינים שהאליל גם קיבל את השיער בתגלחת עצמה, ממילא פשוט שאין צריך להגיע לנתינה נוספת לאליל ע"י כלי ההונדי או בצורה אחרת ע"מ לעשותו תקרובת.

י. בדה מליבו שהתגלחת היא רק הכנה לכניסה לפני הפסל הגדול כמו המקוה. ולדעתו כל עבודה שיש אחריה עבודה - אינה תקרובת. (ומה שפורסם בשם תייר גוי שהתגלח אחרי הכניסה לפסל, כלומר שזה לא הכנה לכניסה - אין זה ראיה כיון שאולי הוא לא בקיא מספיק בכל עומק טעמי ורזי העבודות ה'נשגבות' שלהם.)

הדבר אינו צריך לפני שאלו דברי הבל, אלא כל דבר הנעשה לרצון האליל גם אם הוא רק פרט קטן ושולי, ואפי' שהוא עבודה של הכנה לעבודה אחרת - הדבר נאסר אם הייתה בו שבירה. הגע עצמך, אילו היו חייבים להקריב קרבן לפני שנכנסים, גם את זה היו מגדירים שאינו קרבן מכיון שהוא רק הכנה??

חוץ מזה שיש המתגלחים אחר הכניסה לפסל, וזה תלוי בעיקר באיזה שעה ביום מגיעים, (וכן העיד השליח גרשון וועסט שנאמר לו ע"י כומר שאפשר לעשות הדרשן לפני הגילוח), כלומר שמעשה הגילוח יש לו חשיבות בפני עצמה ולא חייב להיות דווקא הכנה. וכן מוכח מתגלחת הילדים הנעשית בבית (מול צלם/תמונת האליל) בלבד בלי שום קשר לכניסה לשום פסל (ולשיטת הכצעקתה הרי אפשר להוכיח מתגלחת הילדים על תגלחת המבוגרים).

יא. הוא מרבה לצטט מאיזה ספר נידח שמצא שכביכול אצל הוודים השיער הוא דבר טמא, והמכניס אותו לפני האליל "הדבר שווה להריגת עובר במעי עמו". ומזה הוא הסיק שלא יכול להיות שהם מקריבים דבר טמא.

הלומד מספריהם ומנסה להקשות מספר אחד על משנהו ולתרץ ולפלפל ולהסיק מסקנות - אינו מבני אומתינו! אלא כל עוד הם אומרים מפורש מעל כל במה אפשרית - שמטרת התגלחת היא נתינה וקרבן לאליל - אין שום טעם לנסות להקשות אם כתוב בספר נידח שהשיער טמא ואסור להכניסו לאליל איך הם אומרים שהשיער נהיה קרבן לאליל.

וכל זה חוץ מכך שהוא מודה שכיום כולם אומרים שהשיער הוא קרבן לאליל, והאליל מקבלו. ואפי' הוא עצמו מודה שכאשר השליחים חקרו את הוודים והעזו להזכיר מילים אלו שהשיער דבר טמא, היו כאלו שהשתיקו אותם בגערה - שלא כדרכם. רק שלרוב דעתו הנשגבה הוא פתאום נזכר שהעד הדייקן גרשון וועסט דיבר איתם באנגלית, ופתאום כולם הפסיקו לזמן מה להבין אנגלית... ולכן אין לקבל ספציפית פרט זה מעדות גרשון וועסט. (משא"כ שאר הדברים הם מדויקים, ועל אף שלא היה לגרשון וועסט מתורגמן, כמובן...).

ומה גם, עיקר דבריו נאמרו בהנחה שמה שאצלם נחשב כדבר טמא, על כרחך לא יכול להיות שהם מחשיבים הגילוח כקרבן. אמנם הגילוח של ילדים, המכונה 'מונדן', יש הרבה הוכחות מכתביהם ותיאור מנהגיהם, שפעם היו מקריבים ונותנים את השער כקרבן באופן פיזי, ולא הטריד אותם הענין שהשערות אמורות להיות דבר טמא, אינן יכולות להיות קרבן בגלל זה...

יב. עשה עסק גדול מאוד בפרטי האגדה עם קרחת האליל, ופלפל רבות האם מי שהאליל התחייב לה את השיער היא אלילה והאם יש צלם שלה (ואמנם הודה שיש צלם שלה, אבל הוא נמצא רק באזור נידח - הכצעקתה עמ' 46) והאם הצלם הזה נעבד. או שהיא בכלל נסיכה או סתם מאמינה. והאם השיער מגיע אליה ישירות או דרך האליל, ואם זה

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

מגיע דרך האליל - האם האליל אוהב את השיער מחמת עצמו כלומר אהבה שאינה תלויה בדבר, או שהוא אוהב שיער רק ע"מ לתיתו לאלילה, והאם כוונתם של עובדי הע"ז היא לעשות כמו אותה אלילה שנתנה לו את השיער, או שממש נותנים לו בשביל שיחזיר את חובו אליה, והאם היא מקבלת את ההכנעה שבתגלחת או את השיער עצמו או את שוויו [ופלא כיצד הסביר שהיא זאת שמקבלת את 'שוויו' כאשר הוא מודה שבפועל משתמשים עם הכסף לצרכי תחזוקת המקום וצדקה לעניים], וכיצד יתכן שכוונתם לקרבן בעוד הם לא מניחים את זה על טס מכובד, ועוד כהנה וכהנה דקדוקי הבלים רבים כגון דא - ומכל זה הסיק בוודאות שאין כוונתם לתת לאליל כלום אלא רק להורדת הגאווה (כמובן גם זה רק אחרי הבהרות חוזרות ונשנות שאגדה זו היא בדוטה [וכנראה לשיטתו שאר האגדות שלהם אינם בדוטה...]) והיא הומצאה לאחרונה בשביל לעשות כסף מהשיער, וההוכחה החזקה ביותר לכך היא שהרי הגאון הגדול ליי ויסמן אשר כל רז לא אניס ליה - לא ידע מזה בתשס"ד, ועל אף שגם ממנו הוכח שזה היה ידוע בתשס"ד שהרי הובא ב"כצעקתה" שבתשס"ד כבר מישהו שאל את ויסמן אם הוא הכיר את האגדה הזו, אמנם צ"ל שאותו אחד ששאל אותו כנראה הוא ממנהלי הטמפל שיש לו יד בהמצאת האגדה כדי להגדיל הרווח של הטמפל, וההוכחה לדבר היא שהרי כבר הוחלט ע"י בעל הכצעקתה שהמציאו את זה בתשס"ו, ולכן לא ייתכן שישאלו את ויסמן על זה בתשס"ד אם לא היה לו יד עם ההמצאה).

מרוב שפלפל באגדה הטמאה, לא הבין כלל מה יש להוכיח מאגדה זו. עיקר הבירור הוא איך מגדירים את מעשיהם, דבר שעובדי הע"ז השתדלו כל כך הרבה להגדיר בצורה כל כך ברורה, וכל פעם הוא מפרש את דבריהם נגד רצונם. כשהם אומרים שזה סאקרפיס מיד הוא מפרש שהכוונה לא לסאקרפיס במובן של קרבן, אלא לסעלפ-סאקרפיס. כשעובדי הע"ז אומרים שזה אופערינג, שוב הוא מפרש שאין הכוונה אופערינג, אלא שוב לשון של ויתור. וכלל לא מפריע לו שההודים אומרים מילים אלו בדיוק על כל הקורבנות שלהם וגם על הקרבת הקוקוס, האם גם שם יטען שכוונתם שזה ויתור או הקרבה עצמית וזה ממש לא קרבן? הרי הם מקיימים את כל ההידורים אפי' לפי משנתו, והם גם מקריבים את זה אח"כ על המזבח ממש ממש ממש! והגם שאף הודי לא הצליח להסביר את התגלחת במילים אחרות (עם משמעות של ויתור וכדו') בשפה אנגלית, ברור שיש לפרש את דברי כולם שלא כפשוטם, והסיבה שכולם בחרו אותם מילים בדיוק הוא כעין מעשה דתלמי המלך, שכל שבעים הזקנים בחרו לתרגם בצורה לא נכונה, או כמו אנשי בערנהולץ על השמש והירח המובא בפתחה למאמר וילאו למצוא הפתח.

אולם האמת היא שהדבר היחיד שניתן להוכיח לנידון דידן מהמעשה של הקרחת הוא רק בנוגע לנקודה שאנו צריכים לרדת לעומק דעתם מהי **הגדרת** גילוח שער, האם היא מעשה של נתינה, או מעשה של סילוק השערות מהראש בלי שום קשר לשערות עצמם כלל. ולזה מביאים ראיה שלפי כל הגירסאות וההבנות והפרשנויות ששייך לתת לאגדה - יש לאליל עסק ישיר של קבלה של השיער (מבחינה רוחנית), וא"כ נפלו כל התיאוריות שלו כאחת (כגון ויתור והתקרחות), ונמצא שהשיער הוא תקרובת וודאי!

ומה שכתב שאגדה זו אינה אמיתית והיא הומצאה ע"י הכמרים ע"מ להרוויח כסף, הגם שיש ראיות שאגדה זו אינה חדשה, מ"מ ע"פ תורתנו הקדושה תורת אמת - אסור להתייחס לטענה זו, שכן הע"ז כולה המצאה אחת גדולה, ואין בה משהו "אמיתי" ו"לא אמיתי", ואכן כל עבודה זרה לעולמים הוא תוצאה של המצאה של איזה כומר באיזה זמן כדי למלאות אחת מתאוותיו השפלות, ומה לי אותו כומר שהמציא לתאוותו לפני אלף שנה ומה לי אותו כומר שהמציא לפני חמישים שנה? ודי בה.

יג. ניסה בכל כחו להכחיש את המציאות שהם אומרים את שם האליל בשעת התגלחת, (שלכאו' זה סותר את שיטתו שהתגלחת היא רק הסרת דברים טמאים, שכן אם כל הענין פה הוא "התקרחות" היינו לבוא ללא שיער, אז למה ישנם 'דינים והלכות' בשעת הסרת השיערות). והוא טען שאין זה חובה לומר את שם האליל, וכן לטענתו השליחים לא ראו בעצמם בתגלחת

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

של הגדולים שתמיד אומרים בפועל את שם האליל אלא רק בתגלחת של הילדים, על אף שכל השליחים העידו שכל מי שהם שאלו ענה להם שהם אומרים את שם האליל, (ומה שאומרים בתגלחת הילדים את שם האליל הוא מתרץ שאולי עושים זאת ע"מ לשמח את הילד. ומה שפרסם אדוק אחד סירטון איך שהוא אומר את שם האליל בקול, זהו רק מחמת אדיקותו המופלגת. וכן מה שפרסם תייר גוי שכתב מסיח לפי תומו שהספר אמרו לו בשעת תגלחתו שחייב לומר את שם האליל, גם שם אולי זה היה רק בשביל להטעים לו את החוויה). ואכן כאשר ראה שכלתה איליו הרעה ואין מנוס מכך שהם באמת אומרים את שם האליל, העדיף לבוא בדרך אחרת, והיא - שהרי אי"ז אלא אמור להיות ראייה שזה עבודה ממש, אולם מחמת שהוא כבר 'הכריע' ברוחב דעתו שאין זו עבודה, אזי כבר לא ניתן לפקפק על כך ע"י שום ראייה... (הכצעקתה עמ' 28)

ע"פ השו"ע אין שום דין שצריך לומר את שם האליל בשעת עבודת התקרובת, אלא כל זמן שהם עושים שבירה לרצון האליל הרי זה לא מעלה ולא מוריד כלום בנידון. וכל זה לבד ממה שישנם סירטונים רבים מאוד ששומעים אותם אומרים את שם האליל או בקול או בשקט (ע"פ רוב מכיון שיש הרבה רעש באולם התגלחת כדי לשמוע אותם אומרים זאת, צריכים לשמוע בהתבוננות, אבל אחרי התבוננות שומעים את זה בבירור) אכן יש מעט שחושבים את שם האליל מחמת שמאמינים שהשתיקה היא רצינות בעבודה יותר מדיבור בקול. וכאמור אין ענין אמירת שם האליל מוכיח אלא על זה שמה שהם עושים הוא מעשה עבודה.

יד. חיפש רבות בסירטונים עד שמצא כמה מקומות שניתן להבחין ב"חוסר כובד ראש" באולמות התגלחת, כגון ילדים המשחקים בכדור בקומה ב' קומת הגלריה, או אנשים המפטפטים (והוסיף שהם גם "צוחקים" "צועקים" ו"צווחים"...). וכן הוכיח מעצם זה שהם הולכים שם חצי ערומים (אמנם גם לפני ולפנים תמיד הכמרים הכי חשובים עושים את העבודות חצי ערומים, אולם שם החצי שהם כן לובשים הוא בגד מיוחד... אך עדיין קשה שלהיות חצי ערומים אי"ז בזיון אצלם שכן הוא לפני ולפנים, אלא נותרה ההוכחה רק מזה שאינם לובשים בגדים מכובדים, וצ"ע). וכן הוכיח ממה שהמציא שהותר שם הדיבור בטלפון, (ולא מפריע לו שיש בכניסה לחדר התגלחת שלט האוסר את השימוש במלצמות וכדומה), ומכלל זה הוא הוכיח בצורה ברורה שאין זה עבודה.

אין שום דין בהלכה שצריך לעשות עבודת תקרובת בכובד ראש, ומקרא מלא דיבר הכתוב "ויקומו לצחק" (ועי"ש בפי' הרמב"ן). וזה חוץ מכך שלטענתם כן נדרש כובד ראש בשעת התגלחת, ולכן הם אומרים את שם האליל באותו זמן (ואינו מן הענין כלל לברר כמה מן העובדים באמת מגיעים לדרגות גבוהות של כובד ראש, כל עוד כולם מודים שצריך לעבודה זו כובד ראש).

טו. עשה עסק נרחב מאוד מאוד בנושא לבישת הנעלים במקומות התגלחת, האם הם לובשים נעלים או כפכפים או סנדלים או יחפים לגמרי, והאם זה כולם או מקצתם, והאם חליצה זו מראה "קדושה" או "חשיבות" או "נקיות", ועשה מזה תילי תילים של הלכות.

ע"פ ההלכה גם אדם שלובש נעלים או כפכפים יכול לעשות תקרובת... וכל זמן שהם אומרים שהם עושים את זה לרצון האליל - די בזה. אלא כאמור כל הענין היה להוכיח שנוהגים קצת כבוד לאותו מקום של 'הסרת הטומאה', עד שיש חוק שאסור להיכנס עם נעלים וטעם החוק הוא מפורט בחוק "בגלל שזה מקום 'קדוש'", ועל ראייה זו הוא לא ענה כלום.

טז. בנוגע לאמינות התשובות שקיבלו השליחים שתחקרו את עובדי הע"ז, חידש והמציא ליי ויסמן שההודים מאשרים כל מה שהשואל שואל אותם, ובזה חשב שהפיל במחי יד את כל העדים כולם, בהנחה שלכאורה הם לא שאלו את ההודים כפי ההנחה שקבע.

וכאן אנו מגיעים שוב לאותו משל המובא בפתיחה לוילאו למצוא הפתח, על הנסיון לברר מהו השמש ומהו הירח, ועמד חיימקה והמציא כלל בלי סמוכין שבמקום השני עונים תשובות להיפוך, ובכך הוכיח את צדקותו...

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

היינו שכאן כל הכלל הזה שעל פיו הוא מבטל כל מה שלא מצא חן בעיניו, הכל תלוי אך ורק על דמיונות של אדם אחד מפוקפק לחלוטין, במה שהוא משבח את עצמו על המחקר המושלם שהוא עשה. וכידוע החוזק של כל שלשלת נמדד רק כפי החלק הכי רעוע שבו, וגם כאן בסופו של דבר הכל תלוי אך ורק על דברי ליי ויסמן עצמו.

יש להקדים שיסוד זה אינו נכון מבחינה מציאותית, אלא ישנם סרטונים רבים ועדויות רבות של הודים שסותרים ושוללים ומוחים במי שאמר להם משהו שלא נכון, (ואפי' י"ש עצמו מודה שכאשר השליחים הזכירו שהשיער הוא טמא מיד ההודים השתיקום בנייפה, אך הניח מיד הנחה שכנראה בדיוק באותו זמן ששאלו שאלה זו אותם ההודים לא ידעו אנגלית... ומשום מה זה אמור לתרץ גם למה הם השתיקו אותו ולא אישרו דבריו כדרכם.) לגופם של דברים גם אמיר דרומי וגם הרב דונר אמרו שהם שאלו את ההודים בצורה מבלבלת וניסו להתווכח איתם והם שללו אותם מיד, ותמיד ענו להם את אותה התשובה - שהשיער הוא קרבן, והאליל מקבלו מיד בשעת התגלחת, ואין השיער טמא כלל וכו'. ואדרבה לפי המצאתם של י"ש וליי ויסמן, חלק ניכר מעדות גרשון וועסט שהוא כ"כ משבח אותה ומסתמך עליה - נפסלת, מאחר שההודים רק אישרו את מה ששאל.

[ומפני שאין שקר בלי קצת אמת, אז נבהיר שהאמת היא שכשאר ההודי לא מבין מה הוא נשאל, הוא עונה במבוכה - "כן", והשואל אמור להבין ממבע עיניו שהוא מתכוון לשמוע את השאלה בצורה יותר ברורה, ואין כוונתו לאשר דבריו. אבל לא יתכן שהוא יאשר דבר שהוא אוחד שזה לא נכון, ומפני שכל העדים שנשלחו ע"י הרבנים שאלו בכל צורה שהיא וכולם תמיד קיבלו תשובה זהה, לא ניתן להטיל בעדותם דופי בחינם. גם ביררנו דבר זה עם המון הודיים, ועם איש חרדי שגר בהודו שמעסיק כאלף עובדים הודיים, וכולם אמרו שאין מצב שההודי משקר וממציא סיפור חדש כדי לענות על השאלה, יש רק פעמים כשלא מבינים שמנסים להציג כאילו הם כן מבינים.]

יז. בנוגע לשאלה מתי בדיוק הוא זמן נתינת השיער לאליל, ניסה בכל דרך אפשרית להעלות כביכול 'סתירות' רבות בנידון בתורת ההינדו, אולם כשאר כלתה אליו הרעה והשליח העד אמיר דרומי העיד שאמרו לו כולם הכמרים והעובדים שברגע התגלחת השיער ניתן לאליל (וכן ניתן לראות בהסרטות של הראיונות שלו), לא נותר לו אלא להעליל ש'כת האוסרים' הכניסו לו את המילים בפה, ולבסוף סיים "בכל אופן רחוק מאוד לומר שבדעת נבערים אלו שהנתינה היא דווקא ברגע הגזיזה" (הכצעקתה עמ' 35).

גם אם רגע הנתינה הוא אחר זמן, או אפי' אם רגע זה לא היה קיים כלל, מכיון שנעשית שבירה לרצון האליל ע"י גזיזת השיער - הגילוח הוא מעשה עבודה והשיער נאסר, וכ"ש כשהנתינה בתגלחת עצמה.

ולגופם של השמצות - אמיר דרומי חזר עם סרטונים רבים שפורסמו (ועוד יותר שנמצאים בידי המערכת, וניתנים לכל דורש ומבקש), שהעובדים והכמרים אומרים משפטים אלו שברגע הגזיזה האליל קיבל את השיער, ומכאן ואילך לא מענין אותנו מה עושים עם זה (להבדיל, משפטים אלו שייכים גם בקדשים, שמשעת זריקת הדם הקרבן הורצה וגם אם נטמאו או נשרפו האימורים והבשר - כיפר).

יח. הביא ראיה מכך שהם כתבו באתר האינטרנט של הטמפל שניתן לגזוז בבית ולשלוח את השיער לטמפל ולהכניסו בהונדי. ומכך הוכיח שאין שום עבודה במעשה הגזיזה.

יש סירטון שכומר מסביר שבמקרה שלא יכולים להגיע ועושים הגזיזה בבית, אז יש לעשות הגזיזה לפני האליל שבביתו דווקא (ז"א לפני הצלם שזה תמונת האליל שהם עובדים לה), היינו שרק אם זה נגזז לשם קרבן בפני האליל הם מקבלים את זה! וכן פשוט וברור שהרי הם אינם מקבלים שיער מן השוק, ואפי' אם יהיה שווה יותר! ואדרבה אין לך ראיה גדולה מזו שמעשה הגזיזה היא עבודה בשבילם.

יט. הציג יסוד (הכצעקתה עמ' 54) שכל עוד לא מוכח בוודאות גמורה שזה עבודה לע"ז, הרי לא קובעים איסור מספק.

מהר המלט משמה

תגובה כוללת, קצרה ומתומצתת

דבר ראשון - אין לך וודאות גדולה יותר מראיונות רבים עם הכמרים והספרים והמתגלחים ככל הנ"ל, וע"פ כללי הספיקות אין בכדי כל טענותיו לערער בכל הנ"ל אפי' לא בשביל לצרפם לספיקות.

דבר שני - הרמב"ם במורה נבוכים בח"ג פרק ל"ז, וכן בתשובתו לגבי הישמעאלים (ועי' באריכות בספר הבתים מובא בשיטות קמאי סנהדרין סד): הביא בצורה פשוטה שכל מנהג שרואים אצל עובדי ע"ז כיום - הרי זה המשך מהעבודות זרות הקדומות של זמן התנ"ך, והביא דוגמאות לכך, ופלא הוא שלא הכיר הרמב"ם את היסוד שהמציא הלה - שכל עוד אין לך וודאות גמורה ללא שום צל צילו של ספק לא קובעים שזה ע"ז.... (אגב, כנראה זהו מקורו של הגרי"ש אלישיב להסמיך את תגלחת ההודים לתגלחת כמוש).

כ. ניסה לצרף את דעת הרמב"ן שכל זמן שזה לא כעין פנים אין זה נאסר.

קי"ל ששיטה שלא הביאה הב"י (כלומר שראה ולא הביא) לא מצרפים אותה לספיקות (זהו כלל ידוע ומובא רבות בפוסקים, כגון בפמ"ג יו"ד מש"ז ק"ה ס"ק א' כיון דהמחבר והר"ב הכריעו כן, לא נכנס בגדר הספק כלל).
וכן בדעת הרמב"ן עצמו, עי' בוילאו למצוא הפתח ח"ב, שניתן ליישבו בכמה אופנים בצורה ברורה שגם לשיטתו השיער נאסר, מכיון שגם שער נזיר היה בפנים, וכמבואר בירושלמי עי"ש.
ועי' מה שכתב הגרי"ש אלישיב לגר"י בעלסקי בנידון זה.